

Museo
do Pobo
Galego

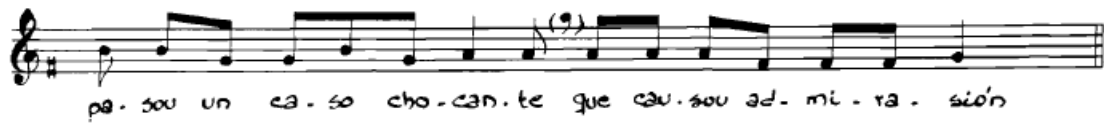

Instituto de
Estudos das
Identidades

40 $\boxed{3}$ $\boxed{3}$ $\underline{\underline{1}}$ $\underline{\underline{1}}$

$\text{♩} : 76 (\text{♩} : \text{♩})$

Arcos, Mazaricos. Maio 1979

Mazaricos IV,2,150. Rosa 43.

L: 11a, 128.

*Transcripción orixinal de Dorothe Schubarth publicada no Cancioneiro Popular Galego, recollido por Dorothe Schubarth e Antón Santamarina, editado pola Fundación Pedro Barrié de la Maza, Conde de Fenosa, no 1984.

11a

Aló na terra de Lughó
na montaña de Burón
pasou un caso chocante
que casou admiración.

Alí vivía unha patrona
cunha filla e unha neta
e as tres estaban solteiras
nunha casa pequena.

Todas as tres teñen mozo
todas se queren casar
e maiormente a patrona
xa non se pode aghuantar.

Esa trataba cun vello
medio xordo e xorobado
pero era moi bonito
porque tiña moitos cartos.

A filla era medio bruxa
e tamén tiña rapaz
un xastre de mala morte
qu'andaba polo lughar.

A neta era moi noviña
tiña quince primaveras
solo que tiña un defeto
era tortiña das pernas.

Esa tamén busca un mozo
un ghallardo paraghüeiro
que cando viña ó lughar
poñíalle algún remendo.

Un día entre todos xuntos
entre todos se acordaron
casarse todos nun día
para evitar moitos ghastos.

A vella toda apurada
foi xunto ó cura correndo
antes que nincún dos novios
cambiara de pensamento.

“Boas tardes señor cura
véñolles a preghuntar:
¿por facer tres casamentos
canto nos vai a cobrar?”

“Un cóstalle trinta pesos
e os tres valen noventa
pero si son os tres xuntos
rebaixareinlle da cuenta.”

“Claro que son os tres xuntos
e os tres no mesmo día
caso eu e casase a neta
e tamén se casa a filla.”

“Nunca i-outra tal se viu
desde que eu son sacerdote
tres casorios nunha casa
debe ser señal de morte.”

“Pois véñanse cando queiran
que os caso de contado
e como son os tres xuntos
heille-los de facer baratos.”

“De padriños e madriñas
servimos uns prara os outros
e misa chéga-nos unha
nós queremos rezar pouco.”

Un día de moito inverno
fóronse para casar
deixaron a casa sola
ós rapaces do lughar.

Entráronlle na cociña
leváronlle a carne toda
e o viño e as empanadas
todo que tiñan pra boda.

Tocando cornos e latas
cencerros e potes vellos
fóronse pra unha xesteira
moi alegres e contentos.

Alí fixeron a festa
e a conta dos casamentos,
o viño andaba por cuncas,
a carne por torombelos.

Volvamos ás tres parexas
cando viñan de casar
pensando na gran enchenta
que se iban a tomar.

Cando chegharon á casa
toparon todo barrido
ni o bolete nin a ovella
nin o pelexo do viño.

“Quen sería o ghalopín
tan ladrón e desalmado.”
Dixeron os matrimonios
todos a un tempo chorando.

Pero a conta foi despois
ó chegha-los invitados
topan as portas pechadas,
os matrimonios chorando.

Que vos pasa meus amighos
díxolle un dos invitados
“¿Que vos vexo todos tristes
como perdidos chorando.?”

“Que é o que nos vai pasar”
dixo a tía Micaela
“mentres nos fomos casar
levaronno-la ovella.”

“O viño e o pan de trigo
e empanadas e paella
e non levaron á casa
que non puideron con ela.”

Ó ver eso os invitados
todos de mala maneira
déronse a volta prá casa
ca barrighiña valdeira.

Os matrimonios á noite
fóronse cedo pra cama
pero como tiñan fame
non puideron facer nada.